

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC - GIẢ : J. HARDIBROOK

CHƯƠNG THỨ MUỖI HAI

CHIM ĐẠI LÌA BẦY

(Tiếp theo)

— **N**HUNG, anh Duệ-la ơi, tại sao anh không nói cho người nhà biết mọi việc này? Thật khó hiểu quá.

Chàng hơi có vẻ tức-bực, luống-cuống mà rằng:

— Ô! Người ta khuấy-rối tôi mãi với biết bao câu hỏi, biết bao chữ «nếu,» chữ «nhưng,» biết bao lời can-gián, đến nỗi tôi chẳng chịu nói gì! Tôi cũng không muốn nói đến mọi việc ấy vội. Nếu em muốn làm vui lòng tôi, thì xin đừng thốt nửa lời. Em chịu hứa với tôi như vậy không?

— Nếu anh rất muốn, nhưng...

Duệ-la nói chận:

— Tối lắm. Tôi biết rằng ai cũng có thể tin-cậy lời em. Bây giờ tôi xin kiếu. Tôi trở giong rồi.

Chàng vội-vã bắt tay em nuôi, rồi đi thẳng. Luy-xi ra về; tâm-trí cô đau-đớn vì mắng nghĩ đến việc mình mới khám-phá được. Cô thành-tin đến nỗi không dám phụ lòng tin-cậy của Duệ-la, nên sự bí-mật kia làm cho dạ cô bồn-chồn. Cô cảm-biết mình hầu như có tội trước mặt bà Vệ-nỗ-ling và Ê-mi-li. Họ há chẳng hơn cô về chỗ có quyền được biết công-việc của Duệ-la?

Cô áy-náy đợi-chờ trời tối, và ước-ao rằng Duệ-la sẽ chiều theo những lời nài-nỉ của mình mà tỏ cho mẹ và chị biết chàng đã đi làm chỗ khác.

Đầu chàng đã nói với cô, nhưng cô cũng rất ngờ sự đổi chỗ làm đó không có lợi-lộc và không cần-ích cho chàng. Cô biết rằng bà Vệ-nỗ-ling vui-mừng khôn xiết vì con trai bà làm việc trong nhà máy mà trước kia chông bà giữ một địa-vị cao-quí lâu lắm. Bà nóng-

nảy ước-ao Duệ-la theo dấu chơn của cha; thái-độ khoan-hồng của các viên giám-đốc đối với Duệ-la đã làm cho bà hết lo-lắng về chỗ ấy.

Bà sẽ nói gì nếu bà biết Duệ-la không hỏi ý bà, cứ tự-tiện bỏ cuộc trong-lai tốt-đẹp mà đi tìm việc ở nơi khác?

Tối đó về đến nhà, Duệ-la liếc mắt nhìn Luy-xi, mẹ và chị, như có ý hỏi-han. Ngó về mặt họ, chàng được yên lòng, bèn cảm ơn Luy-xi bằng một nụ cười đáng yêu mà trước chàng vẫn có. Thấy vậy, Luy-xi vừa vui vừa buồn.

Nhưng gặp dịp-tiện, cô liền nói chuyện riêng với chàng, nhỏ nước mắt mà nài-nỉ chàng thú thực mọi sự. Dẫu vậy, Duệ-la cứ cứng lòng. Chàng tuyên-bố rằng mình có cơ giữ kín việc ấy ít lâu nữa, và lại nghiêm-cảm có cáo-tổ sự-tình.

Thế mà chẳng bao lâu việc ấy bị khám-phá một cách tình-cờ, làm cho bà Vệ-nỗ-ling và Ê-mi-li càng khổ não.

Số là bữa nọ, nhưn dịp Ê-mi-li phải đi đến miệt nhà máy Lâm-bá, bà Vệ-nỗ-ling bèn sai có đến nhân Duệ-la một việc. Tới buổi giã, là nơi em mình làm hồi trước, cô sùng-sốt vì hay tin chàng bỏ nhà máy ấy đã mấy tuần rồi, và chẳng ai biết chàng hiện nay làm việc ở đâu. (Còn tiếp)

NGƯỜI CỦA MUỖN ĐỜI

CHẰNG có gì sai bằng nói rằng Chúa Jê-sus ít hiệp với đời nay. Ngài vượt xa hơn chúng ta, là phái tân-thời, đến nỗi chúng ta phải dụi mắt để nhìn xem tương-tướng Ngài xưa-xa và cao-thượng dường nào. Đức Chúa Jê-sus không ở sau ta, nhưng ở trước ta.—L. Rugaz.